

ကိုတာ

ဖြန့်ထွက်တွေးခြင်းနှင့်

အခြားဆောင်းပါးများ

ပါရဂူ၏ အမှာ စကား

ရှေးဟောင်းအယူအဆ ရှေးဟောင်းအတွေးအခေါ်ကို
ဖက်တွယ်ထားသူနှင့် အသစ်အသစ် ပြောင်းလဲတိုးတက်လာသော
အယူအဆ အတွေးအခေါ်တို့ ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု
လက်ခံသောသူနှစ်ဦး၏ ခြားနားချက်ကို ဗုဒ္ဓက ဥပမာပြု၍ ဤသို့
ဟောကြားထားတော်မူသည် ။

“မြက်ပုံနှစ်ပုံ” ကို တွေ့ကြသော ခရီးသွားနှစ်ယောက်သည်
တစ်ယောက်တစ်ပုံ ကောက်ယူသွားကြသည် ။ ခရီးအတန်ငယ်
သွားမိသောအခါ လမ်းတွင် “ဝါဂွမ်းပုံနှစ်ပုံ”တွေ့ကြပြန်သည် ။
မြက်ပုံကို ထားခဲ့ပြီး ဝါဂွမ်းပုံကို ယူဆောင်သွားခြင်းသည် သာလျှင်
ခရီးသွားနှစ်ယောက်အတွက် လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်သေ အလုပ်ဖြစ်သည်
။ သို့ရာတွင် ခရီးသွားနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးက “ငါ ဒီခရီး ဒီလမ်းအထိ
သယ်ဆောင်လာခဲ့ရတဲ့ မြက်ကို ထားမပစ်နိုင်ခဲ့ဘူး” ဟု ပြောသည် ။
ဒုတိယလူက ခေတ်မီသည် ။ ပစ္စည်းဝတ္ထု၏ တန်ဖိုးကို
အကဲဖြတ်တတ်သည် ။ အဟောင်းကို ဖက်တွယ်မထားပေ။
တိုးတက်ဆန်းသစ်သော အမြင်ရှိသည် ။ မြက်ပုံကို ချထားခဲ့ပြီး
သယ်ဆောင်သွားသည် ။

ရှေးခရီး ခပ်လှမ်းလှမ်း ရောက်သွားသောအခါ သိုးမွေးပုံကို
တွေ့ကြပြန်သည် ။ ပထမလူက ဝါဂွမ်းပုံကို တွေ့ပေမယ့် “မြက်”နဲ့

“ဝါဂွမ်း” ကို မလဲဘဲ မြက်ပုံကိုပဲ ငါ ဒီနေရာအထိ သယ်ဆောင်လာခဲ့တယ်။ ဒီနေရာအထိ ကြိုးစားပမ်းစား သယ်ဆောင်လာခဲ့တဲ့ မြက်ပုံကို ထားခဲ့ပြီး ယခု အသစ်တွေ့ရတဲ့ သိုးမွေးပုံကို ဘာကြောင့် သယ်ဆောင်သွားရမှာလဲ ဟု ပြောလျက် သူပခုံးပေါ်က ရှိရင်းစွဲ မြက်ပုံကိုပင် ဆက်လက် သယ်ဆောင်သွားသည် ။ ဒုတိယလူကမူ တစ်ခုထက်တစ်ခု တန်ဖိုးမြင့်သော အရာဝတ္ထုများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းလဲ သယ်ဆောင်သွားသည် ။

ယနေ့အထိ “ဓမ္မ”ဟူ၍ ထင်မှတ်ယူဆလာခဲ့သော အရာဝတ္ထုသည် ရှေးကနှင့်မတူ ထူးခြားလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည့် အခြေအနေ၌ “အဓမ္မ” ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားနိုင်သည် ။ ယနေ့အထိ “အကောင်း”ဟူ၍ ထင်မှတ် ယူဆလာ ခဲ့သော အရာဝတ္ထုသည် ပြောင်းလဲလာခဲ့ပြီဖြစ်သည့် ယခုပစ္စုပ္ပန် အခြေအနေ၌ “အညံ့” ဖြစ်ချင် ဖြစ်သွားနိုင်သည် ။

ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓက “ကုလ္လပမံ ဝေါ ဘိက္ခဝေ ဓမ္မံ ဒေသေဿာမိ နိဿရဏတ္ထာယ နော ဂဟဏတ္ထာယ ဓမ္မာပိ မဟာတဗ္ဗာ ပဂေဝ အဓမ္မာ” ဟူ၍ ပြောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်သည် ။

အနက် အဓိပ္ပာယ်ကား “ရဟန်းတို့ ၊ ငါသည် ဓမ္မကို ဖောင်ကဲ့သို့ သဘောထားရမည်ဟု ဟောကြား၏။ ဖောင်သည် တစ်ဖက်ကမ်း ကူးရန်အတွက် ဖြစ်သည် ။ ဖက်တွယ် ဆုပ်ကိုင်ထားရန်အတွက် မဟုတ်ပေ။ ထိုနည်းအတိုင်းပင် ဓမ္မသည် လည်း လွတ်မြောက်ငြိမ်းချမ်းမှုရရန်အတွက် ဖြစ်၏။ ဖက်တွယ် ဆုပ်ကိုင်ထား ရန်အတွက် မဟုတ်ပေ။ “ဓမ္မ” သည် ပင်လျှင် ဖက်တွယ်ဆုပ်ကိုင်ထားအပ်သည့်အရာ မဟုတ်လျှင် “အဓမ္မ” အတွက်မှာ မူ ပြောစရာ ဘယ်မှာ လိုအပ်တော့မည်နည်း ... ဟူ၍

ဆိုလိုသည်။ ။

ကမ္ဘာလောကသည် အမြဲမပြတ် ပြောင်းလဲနေသည်။ ။ နာမ်တရား ရုပ်တရားများ သည် “ခဏိက” တရားများ ဖြစ်ကြသည်။ ။ တစ်ခဏပြီး တစ်ခဏ ပြောင်းလဲနေကြသည်။ ။ သမိုင်းခေတ်များ လည်း တစ်ခေတ်ပြီး တစ်ခေတ် ရွေ့လျားနေသည်။ ။ လူတို့ ၏ အတွေးအခေါ်များ လည်း တစ်ချိန်နှင့်တစ်ချိန် မတူတော့ပေ။ ။ အတိတ်က အတွေးအခေါ် ဟောင်းများ သည် အတိတ်တွင် ကျန်ခဲ့ပြီ။ ပစ္စုပ္ပန်သည် အတွေးအခေါ်သစ်များကို မွေးထုတ်ထားပြီ။

ဒါဝင်သည် ရှေးဟောင်းအယူအဆလမ်းမှ ခွဲလျက် တစ်စတစ်စ တိုးတက်ပြောင်းလဲလာခြင်း “အီဗော်လူးရှင်း” အယူအဆသစ်ကို ဖော်ထုတ်ခဲ့ပြီ။ ကိုပါနီကပ်၊ ကက်ပလာ၊ ဂါလစ်လီယိုတို့ သည် ကမ္ဘာက နေကို ပတ်သည် ဟူသော “ကိုပါနီကပ်” အယူအဆသစ်ကို ဖော်ထုတ်ခဲ့ကြပြီ။ နယူတန်သည် “Law of gravitation” ခေါ် ပထဝီ မြေကြီး၏ ဆွဲအား “အာကမုနသတ္တိ” သဘောကို ပြည်သူ့ရှေ့မှောက် ချပြခဲ့ပြီ။

ခေတ်ဟောင်းတွေ ကုန်ဆုံး ကျော်လွန်သွားကြပြီ။ ။ ခေတ်ဟောင်းများ ၏ နေရာတွင် ခေတ်သစ်တွေ အစားထိုး ပေါ်လာကြပြီ။ ။ အတွေးအခေါ် အယူအဆဟောင်းများ ၏ နေရာတွင် အတွေးအခေါ် အယူအဆသစ် များ အစားထိုး ပေါ်ပေါက်လာကြပြီ။ ။ ယခု ယခု မျက်မှောက်ခေတ်၌ သိပ္ပံပညာရှင်များ နှင့် အတွေးအခေါ် ပညာရှင်များ သည် အရာဝတ္ထုတစ်ခုခုကို ရှေးဟောင်းစဉ်လာ တွေးရိုးတွေးစဉ် နည်းမျိုးဖြင့် မတွေးတော့ဘဲ အတိတ်က တွေးနည်းမျိုးဖြင့် မတွေးတော့ဘဲ နည်းသစ်ထွင်လျက်

တွေးတောလာကြသည်။ ။ ဤစာအုပ်ရေးသူ၏ စကားလုံးဖြင့်ပြောရလျှင်
“ဖြန့်ထွက်တွေးသော” (Lateral Thinking) နည်းဖြင့်
တွေးတောလာကြသည်။ ။

ဤစာအုပ်၌ စာရေးဆရာသည် ရှေးဟောင်းစဉ်လာ
တွေးရိုးတွေးစဉ် နည်းများ နှင့် မတူ ကွဲပြားခြားနားသော အတွေးသစ်
အမြင်သစ်များ သို့မဟုတ် ဖြန့်ထွက်တွေးခြင်းများကို
မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးထားသည်။ ။ “မြက်”နှင့်
“ဝါဂွမ်း” သို့မဟုတ် “သိုးမွေး”၏ ခြားနား ချက် တင်ပြထားသည်။ ။
“မြက်ပုံ”ကို ထမ်းပိုးသယ်ဆောင်သွားမည်လား သို့မဟုတ် “ဝါဂွမ်းပုံ”
ထိုမှ တစ်ဆင့် တက်လျက် “သိုးမွေးပုံ”ကို
ထမ်းပိုးသယ်ဆောင်သွားမည်လား။ ။ ဤစာအုပ် ဖတ်သူ၏
ဦးနှောက်တွင် ပြဿနာ တစ်ရပ် တံခါးလာခေါက်လိမ့်မည်ဟု
မျှော်လင့်ရပေသည်။ ။

ပါရဂူ

၂၈၊ ၁၀၊ ၉၆

* * *

စာရေးခြင်း အကြောင်း

“ကျွန်တော် စာဖတ်ဝါသနာ ပါပါသည် ”

“အရသာရှိသော စာများ ” တစ်ခါတစ်ရံ ဖတ်ရပါသည် ။

“အကျိုးကျေးဇူးများ သော စာများ ” လည်း ဖတ်ရပါသည် ။

အရသာရှိသော၊ အကျိုးကျေးဇူးများ သော စာများအား
မြန်မာပြည်သား အများ တကာအား ဝေငှထုတ်ပါသည် ။ ဝေငှခြင်းသည်
ကောင်းသော ကိစ္စ ဖြစ်ပါသည် ။

ထို့ကြောင့် ဖတ်ရသမျှသော စာများ ထဲမှ အရသာရှိသော
ကျေးဇူးများ သော စာများကို စုထားသော စာအဖြစ် ဤစာအုပ်ကို
ထုတ်ဝေပါသည် ။

စာများကို အသစ်ဟောင်းဟူ၍ မခွဲခြားပါ။

သုတ၊ အနုပညာ၊ စီးပွားရေး၊ ဘာသာရေး၊ လူမှုရေး ဟူသော
ဘောင်များ ဖြင့် ကန့်သတ်မထားပါ။

မြန်မာဘာသာဖြင့် စာများ လည်း ပါ၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် စာများ
လည်း ပါပါလိမ့်မည်။

တတ်နိုင်သမျှ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်
ဖြစ်စေလိုသော ရည်ရွယ်ချက်ထား၍ ဖြစ်ပါသည် ။

“မဟာရှုမြင်ကွင်း” ကို ကြည့်လိုက်ရသော၊ ပေါ့ပါး
လွတ်မြောက်သော ခံစားမှုမျိုး ရပါစေ ဟူ၍ အသိဉာဏ်ကို

လမ်းညွှန်သော အတွေးကို ကျယ်ပြန့်စေသော စာများကို ကြိုးစား၍ ရွေးချယ်တင်ဆက်ပါသည်။ ။

(စီစဉ်သူများ)

အထက်ပါ စာပိုဒ်မှာ ၁၉၉၄ ခုနှစ်ကုန်၌ ကျွန်တော်ရေးသားထားသော စာပိုဒ်လေးဖြစ်ပါသည်။ ။ သင့်ဘဝ ကိုတင်မောင်သန်း၊ ဆရာမောင်ပေါ်ထွန်းတို့ နှင့် သုံးလတစ်ကြိမ် ထုတ် ဂျာနယ်တစ်တစ်စောင် ထုတ်ဝေကြအံ့ဟု ရည်စူး၍ ရေးသားထားသော အ မှာ စာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ “အရသာရှိသော အကျိုးရှိသော စာများ ” ထည့်ရန်မှာ ထိုဂျာနယ်၏ မူ ဖြစ်ပါသည်။ ။

“အရသာရှိသော စာ”ကို ရှင်းလင်းရန် လိုပါသည်။ ။ ကျွန်တော့်မှာ နှံဆရာကြီး စိန်မြရှင် ဟူသော မိတ်ဆွေတစ်ဦး ရှိပါသည်။ ။ ဦးစိန်မြရှင်က မုံရွေးက ကျွန်တော့်အိမ်မှာ “ဆရာတာရဲ့ ဆန်းသစ်အောင် တီးရတာက သိပ်မခက်ဘူးဗျ။ ကောင်းအောင် တီးရတာကျတော့ အဆန်းအသစ် တီးရတာထက် ပိုခက်တယ်။ အရသာ ရှိအောင် တီးတာကျတော့ အခက်ဆုံးပဲဗျ”ဟု ပြောပါသည်။ ။ ထိုသို့သော အရသာရှိသည့် စာမျိုးကို ဝေငှ ချင်ပါသည်။ ။

“အကျိုးရှိသောစာ” ကိုမူ ရှင်းလင်းရန် လိုအပ်မည် မဟုတ်ပါ။

လက်ဖက်ရည်ပိုင်း ၃-၄ ပိုင်းခန့် ဆွေးနွေးပြီး အလုပ်ဖြစ်ရန် စိုင်းပြင်းခဲ့သော်လည်း ထိုဂျာနယ် မထွက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ သင့်ဘဝ မောင်ဖိုးတင်က ထိုဂျာနယ်မျိုး ကြာကြာ အသက်ရှည်နိုင်မည်ဟု မယုံကြည်ခဲ့ပါ။ ဆရာ ပေါ်ကလည်း မအားလပ်၍ သူ အယ်ဒီတာ မလုပ်တော့ဟု ငြင်းပါသည်။ ။ ကျွန်တော်ကတော့ ယခင်က အကယ်ဒမီစာများ ဖတ်ရှုခြင်းမှ ကျော်လွန်၍ အခြားစာများကို

ကြိုးစားဖတ်လာမိပါသည် ။ ကောင်းနိုးရာရာ ဂီတ အကြောင်း၊
ဟာသအကြောင်း ၊ ပန်းချီအကြောင်း၊ ဗိသုကာ အကြောင်း၊
သတင်းပညာအကြောင်း ၊ စီမံခန့်ခွဲမှုပညာအကြောင်း “ဖြတ်၊ ညှပ်၊
ကပ်” အနည်းအကျဉ်းလည်း လုပ်မိပါသည် ။

ဥပမာပေးရလျှင် “နောင်”၏ “မနက်ဖန်အတွက် လှလက်ဆောင်”
ကို ကျွန်တော် ကူးထားပါသည် ။

မနက်ဖြန်အတွက် လှလက်ဆောင်

*အရွယ်သုံးပါး

အားလုံးအတွက် မနက်ဖြန်ရှိသည် ။

*မနက်ဖြန်ခါမှာ

ဘာလိုချင်သလဲ

ကဲ ... ပြောစမ်း။

*သဲပန်းလှလှ တပ်မက်ကြသူ

ဓမ္မပန်းခူး၊ ကျေနပ်မြူးသူ

ယစ်မူးစည်းစိမ်၊ ဂုဏ်သိမ်ချစ်သူ ...။

*ထိုသူများ စွာ

နက်ဖြန်ခါတွက်၊ လှလက်ဆောင်မှာ

ကဗျာစုထွေး၊ နောင်သီပေးမည်

ကျူအေးသံချို ဆိုရအောင်။။

“အော်ပီကျယ်”၏ ကာတွန်းပုံ တစ်ပုံကိုလည်း ကျွန်တော် ဖြတ်၍
 ညှပ်ထားပါသည် ။ အပေါ်မှ ပုံ ဖြစ်ပါသည် ။ အလင်းရောင်
 ချို့ငဲ့လှသော “ကျွန်တော်တို့ ခများများ” ၏ သနားစရာ အဖြစ်ပါ။

ပန်းချီဆရာ ဗိသုကာ ခင်မောင်ရင်၏ “another koob” ထဲမှ
စာတစ်ပိုဒ်ကိုလည်း ကူးထားပါသည် ။ ဘာသာပြန်လိုသူများ
ပြန်ကြပါဟု တိုက်တွန်းသည် ။

“another koob”

To write another koob is not an easy job. infact, it is a mistake
to write “another koob” anyway life itself is full of mistakes. Life is
a matter of trials and errors. i am living. so do a mistake is to live.
any body who reads this must forgive but not forget.

let me start with the morning, the dawn. the crowing’s of
cooks. The flight of birds to their haunts. The sun rise. The twitter
ings of sparrows. Sometime the mist lingers a while. It lingers
until the sun milts the dew. Life begins to move slowly at first,
and then swift either greed or hunger is the cause of swiftness.
Human beings become machines, that twitter off and on.
Sympathy is missing. Where is this beautiful butterfly that waves
its wing, from tree to tree? The seller may sing her song of
sympathy on the street, but the frog in the fields will not fly away
with their friends. The rain drops drizzle the frog’s laziness away.
Thunder roars before the rain comes. Accidental flashes of
lightening occur on the hills. The distant mountains blue deep.
they stand, sometimes they recline but most of the time they are
sleep and quiet, that’s all they are doing. But human plough the
field, sow the seeds and reap the crops, to eat, eating and

sleeping makes a man, but a man with a big horn might say, ideas make a man, but a man with a big horn might say, idea, just a beginning. The beginning rushes out before the end dwells in. The end of the start is the beginning of an end. Mark my words if it pleases you. I write for my pleasure

ထိုသို့ ဟိုဖတ်၊ သည် ဖတ်၊ ဟိုညှပ်၊ သည် ညှပ်နှင့် မောင်းတင်နေခဲ့သော်ငြား၊ ဂျာနယ် မထုတ်ဖြစ်နိုင် သောအခါ ကျွန်တော့် မှာ မအီမလည်ကြီး ခံစားရပါသည် ။ ထိုအချိန်ထိ ကိုယ်ပိုင်စာရေးရန် ကျွန်တော် စိတ်မကူးခဲ့ပါ။ အခါအားလျော်စွာ ကျွန်တော် ဝယ်ယူရရှိသော စာအုပ်များကိုသာ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ စာရေး ဆရာများ ကောင်းမည်ထင်လျှင် ဘာသာပြန်၍ ပြန်လည် ဝေငှနိုင်ရန် ငှားရမ်းမိပါသည် ။

သင့်ဘဝမှ မောင်ဖိုးတင်မှာ ကျွန်တော့်ညီမများ ၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်၍ ညီတစ်ယောက်လို ခင်မင် ရင်းနှီး ပါသည် ။ သူ့စာအုပ်ကို ဟန်မကျ ၊ ကာရန်မသင့်လျှင် ဟန်မကျကြောင်း၊ ကာရန် မသင့်ကြောင်း ကျွန်တော် ဝေဖန်လေ့ရှိပါသည် ။ တစ်လ သင့်ဘဝ၌ သူရေးသော ဆောင်းပါး “အချိန်အကြောင်း”ကို “မောင်ဖိုးတင်”ရာ မင်းဟာက လူတွေကိုယ်၌ က ကျ ပ် တ ည်း ကျ ည်း မြော င်း နေ စ ည် မှာ အချိန်အဖိုးတန်တာတွေ တွက်ပြနေတော့ ဘယ်လိုမှ လည်း မတတ်နိုင်တော့ ပိုပြီးများ စိတ်ပင်ပန်းမသွားဘူးလား”ဟု ပြောမိပါသည် ။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော် ဖတ်နေသော စာအုပ်မှာ ရီကာဒိုဆင်းမလား၏ “ဦးဖွ ” (Maverick)ဟူသော စာအုပ် ဖြစ်ပါသည် ။ “အလုပ်ဖြစ်မှု ကိုသာ ဂရုစိုက်၍ အချိန်ကြာရှည် လုပ်ခြင်းကို ” တန်ဖိုးထားသော၊ “အမိန့်နှင့် ထိန်းချုပ်ခြင်း စီမံမှုစနစ်” မှ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ယူသော စီမံမှု ” သို့

ကူးပြောင်းသော ဆမ်ကို ဟူသော ကုမ္ပဏီအကြောင်း ရေးထားသော စာအုပ်ဖြစ်၍ လူပြောသူပြော အတော်များ သော စာအုပ်လေး ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကိုဖိုးတင်အား အချိန်ဆိုတာ ပြုပြင်၍ ရကြောင်း ... ဆန့်ထုတ်လို့ ရကြောင်း (flexitime)ရေးပါဦးဟု တိုက်တွန်း မိပါသည်။ ။ ကိုညိုနှင့် မောင်ဖိုးတင် နှစ်ယောက်စလုံး မရေးကြပါ။ ထိုအခါ ပင်ကို မူလကတည်းက ကျဉ်းကျပ်နေသော ကျွန်တော်သည် ကသိကအောက် အတော်လေးဖြစ်၍ ပါးစပ်နှင့်ပြော၍ မရသော အယ်ဒီတာ နှစ်ယောက်ထံသို့ ပေးစာလေးတစ်စောင်ရေး၍ ပြောမိပါသည်။ ။ ကိုဖိုးတင်နှင့် ကိုညိုတည်းဟူသော ခွကျသော သင့်ဘဝ အယ်ဒီတာနှစ်ယောက်ကြောင့် စာရေးဖြစ်ပါသည် ဟူ၍ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ဟပါသည်။ ။

ထိုသို့သော ပေးစာလေးမျိုး ၂ ခါမျှ ပါပြီးသောအခါ ကျွန်တော့်လက်လည်း အနည်းငယ် ယဉ် လာပြီး ဝါစာကမာ ၃-၄ ပုဒ်ဆက်ရေးဖြစ်ပါသည်။ ။ အချို့ စာလုံးများ ရွေးချယ်ရန်၊ ဘာသာပြန်ရန် ခက်ခဲလျှင် ဆရာပါရဂူနှင့် ဆရာအံ့ (အံ့မောင်) အား မေးမြန်းရပါသည်။ ။

စာကြွင်း ။။။ ကျွန်တော် ထုတ်ချင်နေသော ဟိုယခင်က Spectrum ကဲ့သို့သော ဂျာနယ်မျိုးကို (ကျွန်တော့်ဂျာနယ်မှာ Spectrum ကဲ့သို့ စာမလေးလိုလှပါ) စာရှုသူ မိတ်ဆွေတို့ မည်သို့ သဘောရပါသလဲ။

စောင်ရေ ၃၀၀၀ ခန့်ရှိလျှင် အရင်းကျေပါသည် ဟု ဖိုးတင်တို့ က ပြောပါသည်။ ။ အမြတ်မလိုချင်လှ သော်လည်း သက်ရှည်ကျန်းမာစေရန်အလို့ ငှာ ဈေးကွက်ရှိ မရှိ သိလိုလှပါသည်။ ။ ဖတ်ချင်၊ လိုချင်ရှိကြလျှင် သင့်ဘဝသို့ စာရေးကြစေလိုပါသည်။ ။

မိတ်ဆွေတို့ ၏ သဘောထားကို သိရ၍ အဆင်ပြေလျှင်
ထိုဂျာနယ်လေးကို ထုတ်ဝေပါမည်။

စာရေးရခြင်း အကြောင်း ရေးရင်းမှ စာအုပ် ကြော်ငြာရေးသလို
ဖြစ်သွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါရန် တောင်းပန်ပါသည် ။ ဈေးကွက်
ဆာဗေးမလုပ်ဘဲနှင့် စာအုပ်ထုတ်မိသောကြောင့် ၄၊ ၅၊ ၆
လကြာသောအခါ ရှုံးသွားသဖြင့် ဆက်မထုတ်နိုင်သော အဖြစ်မျိုး
ရောက်မှာ စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည် ။

ကိုခင်မောင်ရင်တို့ ကဲ့သို့ အနုပညာရှင်များမှာ မူ ဆွဲချင်သောကြောင့်
ဆွဲ၍ ၊ ရေးချင်သောကြောင့် ရေးကြ ပါသည် ။ ကျွန်တော့်ကိုတော့
စာရေးဆရာကြီး အံ့မောင်က ဝေဖန်ဖူးပါသည် ။ “ကျွန်တော်တို့ က
ရေးချင်လို့ ရေးတာ၊ ခင်ဗျားက ပြောချင်လို့ ရေးတာ” ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်
။ မုံရွာဆေးရုံကြီး၏ တောင်ဘက်မှာ လမ်းဘေး
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် ရှိပါသည် ။ မုံရွာ လေထန်ကုန်းဟု
ဆိုကြပါစို့။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော် ဖတ်ရသော စာအုပ်များ
အကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့ နောက်ကျနေပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့
ဘာ လုပ်ရင် ကောင်းမည့်အကြောင်း၊ သတင်းခေတ်တို့ ၊ အင်တာနက်
(Internet) တို့ ၊ စီဒီရုံ(CD-Room) တို့ ၊) Lateral Thinking တို့
ပြောဖြစ်ကြပါသည် ။ ထိုသို့ ပြောသောအခါ ကျွန်တော်ပြောသည့်
အကြောင်းအရာများ အပေါ် တချို့က ရယ်နေကြပါသည် ။ တချို့က
မောတယ်လို့ ပြောကြပါသည် ။ အများ စုမှာ အားလျော့နေကြပါသည် ။
စိတ်ကူးတွေ ပြောင်းလျှင် အတွေးတွေပြောင်းလျှင် ကျွန်တော်တို့
မမီနိုင်ဘူးလား။

ကျွန်တော် ဖတ်မိသမျှကို ဝေငှချင်သောကြောင့် ကျွန်တော်

စာရေးဖြစ်ပါသည် ။ ကျွန်တော် အိပ်မက် မက်နေသော ၊
ထုတ်ချင်နေသော ဂျာနယ်လေးမှာ မူ ကောင်းနိုးရာရာ ၊ အစုံသုပ်၊
အရူးလွယ်အိတ် ဖြစ်ပါလိမ့်မည် ခင်ဗျား ...။

* * *